

De la d'Igualada

La Comarcal d'Igualada, d'acord amb un reglament que va aprovar-se, si bé no ha estat encara visat pel Sindicat, ha posat en pràctica, en celebrar la primera Assemblea d'aquest any, la novetat que les dites Assemblees es celebressin alhora, una a un poble de la Comarca i altra a la capital.

La Comarcal d'Igualada, que portava una vida lànguida, sembla que, amb motiu d'aquesta reunió del 26 de gener, celebrada a La Pobla de Claramunt, hagi començat una vida nova.

L'Assemblea fou concorregudíssima. Dels 25 metges que formen la Comarcal, quinze deixaren els seus quefers per a anar a La Pobla, havent de recórrer grans distàncies. Quatre disculpaven la seva assistència fonamentadament. Cinc no hi assistiren per impossibilitat d'abandonar el servei del Dispensari d'Igualada.

Total, doncs; de vint-i-cinc es pot dir que n'hi assistiren vint-i-quatre. Veus aquí una dada ben eloqüent. Actes així satisfan el més exigent.

L'Assemblea fou profitosa. Els acords, després de serena discussió, foren uns, aprovats unànimement; altres postposant particularismes s'amotllaren a les normes pre-establertes en anteriors Assemblees de Delegats de Catalunya; algunes qüestions quedaren en estudi per portar-les, si així era convenient, a les deliberacions de vinents Assemblees de Delegats. La companyonia fou palesada amb tota regla. El poble va percatar-se'n. El metge que contra les normes del Sindicat, allí excerceix, va sentir-se'n avergonyit.

Després de l'Assemblea, els companys celebraren un àpat de germanor en el local del Cafè del Jardí, àpat esplèndid i ben servit.

Tot satisfent el cos, l'ànima continuà esplaiant-se. Es parlà del Casal i es feren moltes subscripcions. Tots volgueren contribuir-hi. La Comarcal d'Igualada no ha volgut quedar malament davant la primera llista publicada en el BUTLLETÍ, puix que ha subscrit, tot i mancant les dels que no pogueren assistir, més nombre de accions que nombre de companys la formen.

A l'hora del xampany, el Secretari de la Secció no va deixar perdre l'ocasió de manifestar els seus entusiasmes, optimismes i agraïment als assistents. Copiem unes *quartilles* que, com a brindis, foren llegides.

Companys: Amb dos anys i mig que fa que estic entre vosaltres en aquesta Comarca, s'han celebrat prou Assemblees per a que poguéssim començar d'entrellucar els començaments de quel com definitiu per a la prosperitat de la Comarcal, dels nostres interessos i de la vertadera unió que, com a aglutinant de la Classe mèdica catalana, ens predica i exigeix la paraula Sindicat.

Els meus constants optimismes per a arribar a aconseguir l'esplendorosa fruitació que aquella vertadera unió de la Classe Mèdica Catalana. *El Sindicat*, ha de portar-vos, han trontollat sovint, davant l'apatia que sol caracteritzar i dominar en totes les manifestacions del Collectivisme de les professions lliberals, i a les quals, potser, en intensitat d'aquesta morbosa manifestació, no guanyà ningú la classè mèdica catalana i entre aquesta, per lo que fos, no tractem ara d'esbrinar-ho, ningú guanyava la nostra Comarcal.

Els meus optimismes, però, han fet sempre com allò que no sé si recordareu entre les joguines de quan érem quitxalla i s'anomena *Tente-tieso*. Els meus optimismes han vacillat, han trontollat, moments hi ha hagut en què gairebé han tocat d'esquena a terra, sense però romandre-hi, ans bé fent-los aixecar amb violències de contractura, el plom de l'entusiasme que, com en els esmentats *Tente-tiesos*, la meua idealitat ha sòlidament sabut encastar sota els peus del meu esperit coratjosament Sindical.

L'Assemblea d'avui m'ha deixat sentir tota la barreja d'estranyes sensacions anímiques dels grans moments emocionals. Penso i estic segur que, com jo mateix, les haureu sentides també vosaltres, encara que jo potser amb més intensitat; per quant successos passats i d'altres àdhuc ben frescos han fet que la unànime assistència de la Comarcal d'Igualada a l'Assemblea de La Pobla de Claramunt es posés a la faisó d'un exponent de potència enèssima sobre la meua sensibilitat ideològica, avui, com en totes les manifestacions del nostre collectivisme, feta ja hiper-sensible.

I així forçosament havia d'ésser; perquè aquesta Assemblea, ultra ésser la primera manifestació intensament democràtica de la nostra comarcal, té la transcendència capitalíssima de demostrar amb exuberància d'efectismes i con-